

## Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mucenic și arhidiacon Ștefan

Cuvântul Meu aduce naștere din nou peste om pe pământ, căci trebuie să se nască din nou omul, iar Eu fac glasul Meu să se audă din cer pe pământ și să se așeze în cartea sa cea de azi și să ia omul din ea și să învețe nașterea din nou, căci am de împlinit această Scriptură peste om pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Cel Unul născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de vecii, și din mamă Fecioară la plinirea Scripturilor cele despre nașterea Mea vestitoare, și mare lucrare de taină este cuvântul cel rostit în numele Meu și apoi împlinirea lui între oameni! O, să nu se mire lumea și mai-marii de peste ea de ce Eu, Domnul, așez pe pământ acum Scripturile de nou Ierusalim, căci este scris să vin între oameni și să-Mi fac cort de sălășluire între ei și Eu Însuși să fiu cu ei și să-i păstoresc și nimic nu aduc cu Mine pe pământ, decât cele ce sunt dinainte vestite ca să fie și ca să se îplinească.

Vin la tine cuvânt, popor al credinței cea de nou Ierusalim, căci te cresc, tată, cu dor și cu mare iubire, ca să te am pildă de naștere din nou între oameni pe pământ. Nu înțelege omul aceasta, că e război cumplit înăuntrul lui, fiindcă trupul se răzvrătește împotriva duhului, iar duhul, împotriva trupului în om. E slab, e tare slab cu înțelepciunea omul, dar nu pot să trec cu vederea acest păcat al lui câtă vreme Eu desfac cerurile și vin cu sfinții pe pământ la om ca să-i aduc lui vindecare de minte și înțelepciunea Mea pentru ea apoi.

E măreață foarte învățătura Mea cea plină de răbdare azi peste om. Mi-e plină însă de așteptare. Aștept zadarnic, iar timpul trece și se tot sfârșește și vine în locul lui împărăția lui Dumnezeu, pe care o am Eu mai întâi de așezat în om acum, și strig în lung și în lat după om și dau cu toiagul în stâncă și iese apă, ca să nu-l las pe om să moară de sete, ca să nu tot dea în Mine cu putere că-l las să moară. O, nu te las, omule, să mori, dar ce să-ți fac peste împietrirea inimii tale și peste orbirea ta? Ești plin de răni din creștet până în tălpi. Ce să mai pun peste tine ca să simți depărtarea ta de Mine, care-ți aduce atâta durere, atâta întuneric, tată? I-aș da pieirii pe cei ce te lasă să mori fără lumânare, dar unde să le dau loc acestor ucigași? O, cine i-a pus pe ei să se facă păstori de suflete dacă nu știu să facă această lucrare peste oameni?

O, iată de ce vin Eu pe pământ cuvânt. Cum să nu vin când toți rățesc fără păstor din vale în vale și din munte în munte? O, cum l-aș mai fi scos Eu pe Israel din robia Egiptului dacă nu M-aș fi dus Eu după el cu proorocul Moise ca să-i dau izbândă lui Israel, poporului care a fost apoi necredincios iubirii Mele pentru el până azi? O, iată ce este omul! E vremea să-l nasc din nou pe om, e vremea să-l trec din trup în duh, din moarte spre înviere să-l scot, și trebuie să-l ajut să înțeleagă de ce vin Eu după el cuvânt pe pământ, cu oștire cerească după Mine purtându-Mă, cu cei ce au venit de pe pământ la cer sfințindu-se pentru Mine în vremea luptei lor pentru cer pe pământ cât au stat.

Sunt cu oștire de mucenici mărturisitori veniți în ziua aceasta sfântă, și între ei grăiește cu Mine și cu omul mucenicul Ștefan, bărbat mare cu duhul, locaș al Duhului Sfânt făcându-se el pe pământ în vremea sa la începutul bisericii Mele cea de după învierea Mea dintre morți, în mijlocul căreia Eu M-am dovedit Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, ridicând-o pe ea pentru mărturisirea Mea. Sunt pe masă cuvânt în ziua aceasta cu cei de la început ai bisericii Mele și punem hrană dulce pe masă și cu folos pentru naștere din nou peste om. Duhul tău aprins pentru mărturisire atunci, pune-l tu pe masa poporului Meu cel de azi, o, mărturisitorul Meu, și binecuvântată să fie intrarea ta în cartea Mea cea de azi, mărturia Mea cu care Mă aștern pe pământ, acum, și pe care numai cei înțelepți o iau și o despică și se fac ei părtași harului cel de azi, coborât din cer pe pământ pentru om, pentru nașterea din nou a omului. Amin.

— *O, de I-ați auzi astăzi glasul care zice: «Nu vă învățoșați inimile ca la Meriba, ca în zilele ispitirii când L-au ispitit părinții noștri și L-au pus la cercări, deși văzuseră lucrurile Lui, și patruzeci de ani a fost Domnul supărat pe neamul acesta și a zis că are inimă răcitică și n-a priceput calea Lui, și S-a jurat Domnul să nu intre în odihna Sa». O, de I-ați auzi astăzi glasul, voi, cei de pe pământ! Venim noi din cer cu Domnul și strigăm către voi: auziți-L pe El! Nu uitați Scripturile care vă arată că toți cei care n-au dat să-L audă și să-L urmeze, au pierit toți, toți. Și cine a scăpat dintre ei? Au scăpat cei ce nu s-au învățoșat auzindu-I glasul.*

*Fac în ziua aceasta ceea ce am făcut și acum două mii de ani și mărturisesc pe Domnul vestindu-mă cu El poporului Său cel din mijlocul neamului român, și apoi la tot norodul. Fiți primitori de oaspeți din cer, că poporul Israel a fost învățoșat în vreme de încercare, vreme pentru care nu era Moise vinovat, ci poporul era, căci se certa cu Moise să-i dea apă. «O, de ce ispitiți pe Domnul, de ce vă certați cu mine?», așa le-a spus lor Moise, învinuit fiind de ei că i-a scos din robie, și a strigat la Domnul Moise și a zis: «Ce să fac, Doamne, că puțin a lipsit să nu măucidă cu pietre?». «Ia toiajul tău cu care ai lovit Nilul și du-te pe stânca Horebului și lovește în ea și va ieși apă și se va adăpa poporul cel ispititor, căci a zis: este, oare, Domnul în mijlocul nostru, sau nu?».*

*O, de I-ați auzi astăzi glasul care zice: «Nu vă învățoșați inimile ca la Meriba!». Iată, vine Domnul cu sfinții Săi, precum este scris să vină! Auziți-L pe El! Faceți-vă hăinuță de sărbătoare cămașa sfințeniei! Nu stați până la asfințit goi de hăinuță, că vă trebuie hăinuță de nuntă la masa venirii Lui cu sfinții!*

*O, popor cu nume nou de nou Ierusalim, de cort al lui Dumnezeu, fă-te vornicel mare și strigă la cer și dă de veste peste pământ glasul Mirelui ceresc! Vine El și păstorește El și are slugi din cer și de pe pământ. O, fă-te palat din Duh Sfânt zidit, așa cum am fost eu și împarte celor învățoșați la cerbice glasul Domnului! Ai sfinții din cer ajutori și apărători. Roagă-te Domnului pentru despățimirea oamenilor, ca să vadă ei apoi lumina cea adevărată și să ia în ei duhul cerului, duhul care biruiește trupul, căci duhul trupului este de la diavolul, iar duhul sufletului este din cer. Duhul trupului îi dă omului minte, dar duhul sufletului îi dă omului har. O, har, har peste voi, căci sunteți norodul pășunii Lui și oile mâinii Lui!*

*O, dă-le, Doamne, să priceapă bine aceasta și să împartă la cei fără de pricepere, ca să se facă și aceia fii ai lui Dumnezeu, născuți din cuvântul Tău cel de azi, care aduce pe pământ taina nașterii din nou a omului, o, Doamne. Amin.*

— *O, așa lucrez, sfinți iubii ai cerului sfânt, iar calea Mea se așterne în calea omului și se face cuvânt de învățătură pentru om, și este nebun cu mintea cel ce zice că nu este Dumnezeu acest râu de cuvânt, și este plin de har cel ce Mă cunoaște în cuvântul Meu cel de azi Dumnezeu adevărat, și este deosebire între minte și har.*

*O, poporul Meu, unde-și are loc sămânța tuturor bolilor trupului omului? În minte, tată, și apoi coboară ele în trupul omului, iar duhul trupului este de la diavolul. O, fiule, unde se naște în om sămânța cea sfântă a harului cel de sus? În casa lui cea din om, în suflet, fiilor, și apoi coboară în inimă, iar duhul sufletului este de la Dumnezeu, și aceasta este lucrarea fiilor lui Dumnezeu, și apoi biruința lor pentru ea. Nu poate diavolul să-și aibă duhul trupului omului în suflet, căci sufletul este casă de la Dumnezeu în om, și nu poate Domnul să-și aibă duhul sufletului omului în trup, căci trupul este casă de la părinți în om. Duhul este o lucrare. Duhul trupului lucrează în slujba trupului, iar trupul cere despățirea de Dumnezeu și de împărăția Sa în om. Duhul sufletului lucrează în slujba sufletului și slujește casei lui Dumnezeu în om, sufletului, iar sufletul cere împărăția lui Dumnezeu, viața lui cea de veci în om. Aceștia doi sunt vrăjmași și se bat între ei în om de șapte mii de ani, de când omul s-a desfăcut în două prin păcat și s-a făcut ispită unul pentru altul, unul înaintea celuilalt împotriva sufletului lor, a casei lui Dumnezeu în ei, căci n-au mai fost ei un suflet amândoi, ci două suflete au fost apoi, și aceasta a adus dezbinarea în trup, și de atunci biruiește unul împotriva altuia, unul pe altul biruindu-se pentru păcat, frați*

pentru păcat, făcându-se pieire unul pentru altul în slujba duhului rău, care-și are sălaş în mintea trupului omului, în duhul trupului său. Tu însă ia de lucrare a ta duhul sufletului, o, poporul Meu, căci sufletul tău este locaș al Duhului Meu, fiindcă Eu am pus în om sufletul, iar când omul a greșit în rai prin neascultare, duhul trupului l-a încurajat să se îndulcească din rodul neascultării, iar duhul sufletului său s-a înfricoșat în el atunci și a dat omul să se ascundă cu frică, să se ascundă de Stăpânul de la Care avea sufletul dăruit lui. Iată cine se teme în om când omul se teme înăuntrul său, iar temerea aceasta înseamnă har, înseamnă Dumnezeu lucrător în om pentru curățirea lui de duhul trupului, și se ridică omul atunci deasupra trupului său cu ajutorul duhului sufletului său.

O, fiilor, temerea de Dumnezeu este începutul harului cel de sus în om și este mâna Mea cea întinsă după om. Amin. Vai celor tari la cerbice, care stau cu duhul trupului lor împotriva Duhului Sfânt, Învățătorul celor ce stau în întunericul lor, ca să-i scoată la lumină și să le dea har, naștere din nou să le dea lor. Amin.

O, trebuie din nou să fac raiul pentru om, căci omul a căzut pe pământ după ce a ieșit din rai și din legea raiului. Pe pământ aceasta face omul, cade mereu, cade și tot cade, căci duhul trupului așa cere în om. Vin Eu din cer la om și dau să-l învăț ridicarea din cădere, că nu se iartă păcatul lui până nu se desparte de el omul, iar duhul sufletului cere în el aceasta, cere ridicarea lui din păcat și vindecarea minții, și apoi harul Meu desăvârșindu-se în el și prin el peste pământ pentru multă, multă înviere lui și oamenilor, că voiesc să aduc duhul învierii pe pământ.

O, poporul Meu, să iei tu mai întâi har peste har mereu, mereu din înțelepciunea cuvântului Meu de peste tine și să se ia această binecuvântare de la tine din unii în alții peste oameni și să prăsească ea în ei sămânța duhului sufletului, care este de la Dumnezeu, și în care locaș se naște temerea de Dumnezeu în om, începutul harului cel de sus în el.

Har, har peste tine, poporul Meu! Coroniță de slavă să stea el peste creștetul tău și să Mă împarți cu el la cei ce nu știu ce înseamnă Dumnezeu, în timp ce ei se ascund și se tot ascund de Dumnezeu ca și Adam în rai, unul în spatele celuilalt când se ascund de vină. Tu însă caută să semeni cu Mine, tată, căci Eu am luat pe umerii Mei și pe fața Mea vina tuturor celor vinovați și M-am așezat cu ea pe cruce ca s-o ispășesc pe ea. O, nu te teme să porți vină, ci teme-te când fugi de vină, fiule, căci Domnul este peste tot și poartă vina omului pe umerii Lui.

O, copii care stați sub vină mereu așa cum am făcut Eu și purtându-Mă pe Mine în voi așa cum am fost Eu, milos pentru om, o, fiilor, învățați pe poporul Meu, uitându-se la voi învățați-l pe el, învățați-l, tată, învățați-l cum se stă pe cruce, fiilor. Amin, amin, amin.

*27 decembrie 2010/9 ianuarie 2011*